

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๐๗-๑๐๘/๒๕๖๑

ศาลปกครองกลาง
ศาลจังหวัดสุพรรณบุรี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ผู้ฟ้องคดีครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินไม่มีเอกสารสิทธิ ต่อจากเจ้าของที่ดินเดิมซึ่งครอบครองทำประโยชน์มาก่อนที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยยืนตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับคำขออนุญาตที่ดินในที่ดินพิพาทให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยอ้างว่าไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินอยู่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับและจากการตรวจสอบพบว่าที่ดินดังกล่าวอยู่ใน น.ส.ล. เลขที่ ๑๑๘๒/๒๕๐๖ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ พร้อมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี และเพิกถอน น.ส.ล. ดังกล่าว เห็นว่า คดีนี้แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ที่ไม่ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีและขอให้เพิกถอน น.ส.ล. เลขที่ ๑๑๘๒/๒๕๐๖ แต่เหตุแห่งการขอให้เพิกถอนคำสั่งและ น.ส.ล. ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาท และ น.ส.ล. ออกทับที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีครอบครอง นอกจากนี้ปัจจุบันได้มีพระราชกฤษฎีกาถอนสภาพที่ดินจากที่ทำเลเลี้ยงสัตว์อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินฯ ในท้องที่ดังกล่าวแล้ว จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิครอบครองหรือยังคงเป็นที่ดินของรัฐ แม้จะมีพระราชกฤษฎีกาเพิกถอนสภาพที่ดินฯ จึงเป็นกรณี queผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลรับรองและคุ้มครองสิทธิในที่ดินของตนเมื่อการวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คดีนี้จึงเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม